

gerne bleve spurgt. I alt Fald har jeg set saaledes paa Tingene, at den Risiko maatte man løbe. Og nu synes jeg ogsaa, at det ærede Medlem maa være enig med mig i, at det bliver Skatteyderne, der blive bestemmende til en vis Grad om, hvor meget de skulle yde. Det er det, de kunne bestemme gennem Valgene, og da ogsaa de Herrer Socialdemokrater lige saa vel som andre Medborgere; thi efter Loven om den lige og almindelige Valgret er der jo lige Adgang til at gøre sin Mening gældende gennem Valgene.

Spørgsmaalet om Landets Finanser mener jeg ikke angaar denne Sag, og jeg skal derfor ikke berøre det.

Det ærede Medlem var tillige inde paa Spørgsmaalet om, hvorvidt der var Overensstemmelse mellem § 1 og § 27, og hvis jeg har forstaaet ham rigtigt, hævdede han, at der ikke var Overensstemmelse. Den højtærede Indenrigsminister har ligeledes spurgt, om der var Overensstemmelse. Ja, jeg hævder, at der er endogsaa god Overensstemmelse mellem de to Paragraffer, idet den ene supplerer den anden. I den første angives Vejen til at skaffe sig de fornødne Beløb til Afholdelse af de kommunale Udgifter, og i § 27 angives, hvorledes man nærmere skal forholde sig. Det er ganske rigtigt, at det er overladt til Kommunalbestyrelsen at fastsætte Skatteprocenten, men det maa jo naturligt forudsætte, at Skatteprocentens Størrelse afhænger af det Beløb, som man har anset for nødvendigt til at dække de kommunale Udgifter, saaledes at det ikke er den første Bestemmelse, der er den afgørende, men Bestemmelsen om, hvor stort et Beløb man anser for at være nødvendigt for at dække Kommunens Udgifter; det er netop det Moment, der bestemmer, hvor stor Skatteprocenten skal være. Disse to Momenter kunne ikke skilles fra hinanden, Skatteprocentens Størrelse maa dække det nødvendige Beløb. — Saa staar der jo i § 27: „saafremt Budgettets Vedtagelse vil medføre, at der maa udskrives et større Beløb i Indkomstskat end Grundbeløbet med Tillæg af en Femtedel, vil der være at foranstalte nye Valg”. Den højtærede Minister sagde og hævdede endda efterhaanden ganske overordentlig stærkt, at Udskrivning af Valg ikke havde det allerringeste med det her foreliggende Spørgsmaal at gøre. Jo, det har det netop, jeg havde nær sagt, det er alene det, det har. Københavns Kommune har i dette Tilfælde set sig nødsaget til at anvende saa store Beløb til Udgifter, at de ikke kunne dækkes alene ved Udskrivning af

Indkomstskattens Grundbeløb med Tillæg af $\frac{1}{5}$, og jeg har hævdet, at saa kræver Loven, at Kommunen skal udskrive Valg. Det er derpaa, Spørgsmaalet staar, og det synes jeg, at jeg ganske klart har udviklet gentagne Gange, ogsaa sidste Gang, da jeg havde den Ære at besvare nogle af Ministeren stillede Spørgsmaal. Jeg vil altsaa ganske bestemt hævde, at § 1 og § 27 i Loven staa i ganske nøje Forbindelse med hinanden, og jeg har aldeles ikke i min Tak til Ministeren for hans Villighed til eventuelt at være med til at drøfte Ændringer i Loven villet gøre nogen som helst Indrømmelse af, at jeg mente, at Loven i og for sig er mangelfuld. Jeg beklager kun, at der gøres den Fortolkning gældende, som jeg i dette Tilfælde er overbevist om er til Skade for Københavns Kommune, og som jeg aldeles ikke kan finde nogen Motivering af i Lovens Bestemmelser. Nu erfarer jeg ganske vist af den højtærede Justitsministers Udtalelser, at han gaar endnu noget videre end Indenrigsministeren, nemlig saa vidt, at han hævder, at Balance aldeles ikke har noget med Lovens Bestemmelse at gøre. Jeg har hele Tiden haft en Følelse af, at Indenrigsministeren mente, at man i sin Almindelighed maatte med et fornuftigt lagt Budget have Balance, have et vist fornuftigt Forhold mellem Indtægtssiden og Udgiftssiden, selv om man ikke skulde tage det saa nøje, om man havde en Underbalance. Men derimod gaar Justitsministeren saa vidt at sige: her staar aldeles ikke noget om Balance, og jeg vil utrykkelig hævde, at flere Bestemmelser i § 27, navnlig i 4de Stykke, pege i den Retning. Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen) har allerede udtalt sig derom, og jeg skal ikke komme videre ind derpaa, saa meget mindre som jeg har haft en klar Fornemmelse af, at det ikke fører til noget. Den højtærede Justitsminister vil aabenbart ikke lade sig overbevise af mig (Justitsministeren [*Bülow*]: Nej!), og jeg kan i dette Tilfælde, hvor ondt det end gør mig, ikke lade mig overbevise af den højtærede Justitsminister. Jeg antager saaledes, at vi blive staaende hver med sin Opfattelse. Jeg skal derfor, for saa vidt der ikke gives mig ganske særlig Anledning, nu slutte med at sige, at jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister hævder det Standpunkt, at det ikke i Overensstemmelse med Lovens Bestemmelse er nødvendigt, at Balance tilvejebringes i Københavns Kommunes Budget, men at man kan fortolke Loven saaledes, at endogsaa et betydeligt Underskud er